

Οι Φασίστες Ιταλο-Γερμανοί είχαν πετάξει στις λάσπες των δρόμων τα ιερά οστά του Κολοκοτρώνη!

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 20 Μαΐου 2013 13:07 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share < 0 Tweet < 0 Email < 0 Share < New

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο [Αξιολόγηση](#)

Ένα απίστευτο επεισόδιο, που λίγοι γνωρίζουν κι ακόμα λιγώτεροι ...θυμούνται! Ποιός Ηρώας ήταν αυτός που μάζεψε τα Ιερά Οστά του Μεγάλου Γεροντα απο τις λάσπες των δρόμων της Τρίπολης!

Ο τάφος του Κολοκοτρώνη βρίσκεται στο πρώτο νεκροταφείο Αθηνών, αλλά τα οστά του έχουν μεταφερθεί από το 1930 στην Τρίπολη, από τον ίδιο τον Ελευθέριο Βενιζέλο. Δεν υπήρξε Έλληνας που να μην γονατίσει κατά μήκος της διαδρομής των οστών από την Αθήνα στην Τρίπολη. Όλα τα μάτια δάκρυσαν και όλων οι καρδιές χτύπησαν δυνατά.

Τα οστά του Κολοκοτρώνη τοποθετήθηκαν σε μια κρύπτη στη βάση του Ηρώου των αγωνιστών του 1821, που βρίσκεται στην πλατεία Άρεως της Τρίπολης. Το σημείο αυτό θεωρείτο ιερό και κάθε χρονιά, την ημέρα της 25ης Μαρτίου, οι κάτοικοι της πόλης κατέθεταν στεφάνια και έκαναν τρισάγια στη μνήμη του Γέρου.

Δυστυχώς, όμως, την ιερότητα του χώρου διατάραζαν με βάρβαρο τρόπο οι Φασίστες Ιταλοί κατακτητές το 1942.

Σκόρπισαν τα οστά του! Ο Γιώργος Τσαουσάνης, διηγείται!

«Τη νύχτα της 25ης Μαρτίου του 1942 ακούσαμε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του σπιτιού μας και πεταχτήκαμε από τα κρεβάτια μας. Έξω έπεφτε τρομερή βροχή και αυτό μεγάλωνε την αγωνία μας. Έτρεξα και κοίταξα να δω ποιος είναι. Ήταν ένας υπάλληλος του δημαρχείου, τρομαγμένος και λαχανιασμένος.

- Γιώργο, πες στον κύριο δήμαρχο ότι οι Ιταλοί σπάσανε την κρύπτη που φυλάμε τα κόκκαλα του Κολοκοτρώνη και τα σκόρπισαν στις λάσπες, μου είπε με φωνή που έτρεμε.

Ήταν το σπίτι του δίπλα στο ηρώο των αγωνιστών του 1821 και είδε με τα μάτια του τη βεβήλωση. Αψήφησε τη νυχτερινή απαγόρευση της κυκλοφορίας με κίνδυνο της ζωής του και έτρεξε να το πει στον πατέρα μου».

Ο 13χρονος Γιώργος ήταν γιος του δημάρχου της Τρίπολης Γιάννη Τσουτσάνη, ο οποίος δεν τα πήγαινε καθόλου καλά με την ιταλική φρουρά της πόλης. Εκείνη τη μέρα οι Ιταλοί είχαν εξοργιστεί, επειδή ο δήμαρχος τόλμησε να γιορτάσει την επέτειο της 25ης Μαρτίου, παρά την αυστηρή απαγόρευσή τους. Σε αντίποινα σκόρπισαν τα οστά του Γέρου, που βρίσκονταν στη βάση του ηρώου. Γνώριζαν το «κόλλημα» των Τριπολιτσιωτών με τον Κολοκοτρώνη και ήθελαν να τους πληγώσουν στο πιο ευαίσθητο σημείο.

Ο Γιωργάκης δεν περίμενε καν να τελειώσει τη φράση του ο υπάλληλος και έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα του πατέρα του:

«Μπαμπά, οι Ιταλοί πέταξαν τα οστά του Γέρου και θα τα φάνε τα σκυλιά».

«Τι είπες μωρέ;» φώναζε ο δήμαρχος και πετάχτηκε αμέσως όρθιος σαν ελατήριο. Έτρεξε να φύγει. «Θάρθω κι εγώ μαζί σου», είπε ο Γιώργος.

«Κάτσε, θα κινδυνέψεις», απάντησε ο πατέρας του. Τον παράκουσε, όμως, και έτρεξε από πίσω του. Πήρε κι ένα άδειο τσουβαλάκι από ζάχαρη μαζί του.

«Εδώ θα βάλουμε τα κόκκαλα μπαμπά».

«Εντάξει. Θα πηγαίνω εγώ μπροστά και εσύ θα πιάνεσαι από το πλατό μου».

Με κίνδυνο της ζωής τους

Το σκοτάδι ήταν απόλυτο και δεν βλέπανε τη μύτη τους. Κάνανε έναν μεγάλο κύκλο ψηλαφίζοντας σαν τυφλοί τα κτίρια, μέχρι να τρυπώσουν στο πάρκο. Δεν υπήρχαν πεζοδρόμια και δεν ξέρανε πού να πατήσουν. Αποφύγανε να βγούνε στο ξέφωτο της πλατείας Άρεως και περπατούσανε ανάμεσα στα πυκνά δέντρα που τους έγδερναν.

Μόλις φτάσανε στη μαρμάρινη βρύση απέναντι από το ηρώο, ο δήμαρχος σωριάστηκε σχεδόν κάτω, καταεξαντλημένος και παγωμένος από την άγρια βροχή, που δεν σταμάτησε ούτε λεπτό να πέφτει. Ο Γιωργάκης τότε πετάχτηκε με ένα σάλτο απέναντι στο ηρώο και γονάτισε μέσα στις λάσπες, ψαχουλεύοντας για κάτι σκληρό.

Βρήκε 4-5 κόκκαλα και τα έβαλε στο τσουβαλάκι.

«Ελα, έλα γρήγορα, θα μας σκοτώσουν», φώναζε ο δήμαρχος με πνιχτή φωνή από απέναντι. Γυρίσανε από τον ίδιο δρόμο και κρύψανε τα κόκκαλα στο σπίτι τους. Ήταν λασπωμένοι, γδαρμένοι, βρεγμένοι μέχρι το κόκκαλο και πεθαμένοι από την κούραση.

Όταν ξημέρωσε και επετράπη πάλι η κυκλοφορία, ο Γιώργος ξαναπήγε μόνος του στο ηρώο και περιμάζεψε άλλα 3-4 κοκαλάκια. Αγόρασε, επίσης, από ένα κατάστημα μια κλειδαριά και παρήγγειλε δύο καινούργια πορτάκια, όμοια με εκείνα που έσπασαν οι Ιταλοί στο οστεοφυλάκιο.

Μετά από λίγες μέρες, αφού ο δήμαρχος με τον γιο του έπλυναν και αρωμάτισαν τα κόκκαλα του Γέρου, τα μετέφεραν στην κρύπτη τους, την οποία σφράγισαν με τα νέα πορτάκια και την καινούργια κλειδαριά. Στο τέλος, ο Γιώργος έτριψε όλο το μνημείο γύρω γύρω με γυαλόχαρτο και το έκανε να λάμπει.

Την επόμενη μέρα οι φασίστες απείλησαν τον δήμαρχο ότι θα τον κρεμάσουν στον πλάτανο στην κεντρική πλατεία, αλλά αυτός δεν πτοήθηκε, παρόλο που είχε τέσσερα παιδιά. Ο Ιταλός στρατιωτικός διοικητής, ονομαζόμενος Φεστούτσι, έτρεφε μίσος για τον πατριώτη δήμαρχο και μια άλλη φορά τον είχε χαστουκίσει δημοσίως έξω από το δημαρχείο.

Ο δήμαρχος τότε είχε αντιδράσει, λέγοντάς του: «Φεστούτσι, δεν κρίθηκε ακόμα ο πόλεμος και πρόσεξε καλά γιατί προβλέπω ότι θα έρθει η μέρα που θα ζητήσεις άσυλο στο σπίτι μου».

Ο Ηρώας ακόμη ζει! Ποιός όμως τον θυμάται ή τον ξέρει;

Ο Γιώργος Τσουτσάνης, που σήμερα είναι 83 χρονών και ακμιαίωτος, εξελίχτηκε σε δεινό έμπορο μεγάλου βεληνεκούς. Ήταν ανήσυχο πνεύμα και ταξίδευε στις άκρες της γης, όχι μόνο για να παραγγείλει εμπορεύματα, αλλά και για να γνωρίσει τον κόσμο.

Στα μακρινά ταξίδια του συνέλεξε σπάνια αντικείμενα και έργα τέχνης, τα οποία εκθέτει δωρεάν σε δικό του εκθεσιακό χώρο στο Λουτράκι Κορινθίας, όπου διαμένει τα τελευταία

χρόνια με την οικογένειά του. Το περιστατικό με τα οστά του Γέρου έχει καρφωθεί ανεξίτηλα στο μυαλό του και δεν το ξεχνάει ποτέ.

Ακόμα και σήμερα αναφέρεται στον Κολοκοτρώνη σε εννεστώτα χρόνο, σαν να είναι ζωντανός. Ο Γέρος δεν πέθανε, αλλά κοιμάται στο ηρώο, αν χρειαστεί θα ξυπνήσει και θα ξαναρματωθεί για να μας ξανασώσει.

Εφόσον υπάρχει έστω κι ένα κοκαλάκι του εκεί, δεν πρέπει να ανησυχούμε.

[ΠΗΓΗ](#)

[Πηγή](#)